

100395

HA 4/4-1991

«Flyktning» eller innvandrere — hvem betaler?

Først: Har ingenting imot iranere som folk. Andre grunner til at jeg trekker fram denne saken. Lokalpressen har brakt «svar» fra en iraner på så god norsk at en nordmann skulle ha bodd lenge i Iran for å skrive tilsvarende på iransk — uten advokat- eller konsulent-hjelp.

To unge menn kommer til Norge under Iran-Irak-krigen, nærliggende å tro at krigen er grunnen til at de forsvinner fra Iran. De får politisk asyl. Politisk asyl opphører når forholdene i hjemlandet igjen er blitt normale. Krigen Iran-Irak er slutt. Hvorfor kan man ikke reise hjem igjen?

Mor og to barn kommer etter, hjemmet av familiegjenforeningsprinsippet. Hvorfor er ikke faren med samtidig? Men nå er han kommet, og er ikke godkjent som politisk flyktning. Men med advokat-hjelp får han lov å bli. Er advokaten betalt av familien eller av en flyktningorganisasjon (som betales med statsmidler)? Det heter om retningslinjene for etableringsytelser «at det ikke skjer en urimelig forskjellsbehandling mellom flyktninger og nordmenn». Jeg har ikke hørt om noe norsk ektepar som har fått flere tusen i etableringssum av det offentlige slik «flyktningene» får.

Hvorfor reiste de to unge menn akkurat til Norge, og ikke til et land med tilsvarende kultur og leveforhold som Iran? Har det noe med de økonomiske betingelser å gjøre? Jeg fastholder at minst fire, om ikke alle seks, har reist frivillig til Norge. Norge har ikke råd til å betale innvandrere for å komme hit og etablere seg her. De lever av sosiale midler til de eventuelt greier å skaffe seg noe å gjøre. Landet har minst 150.000 arbeidsledige, udekket sosiale behov hos minstepensjonistene, eldre og trygdede. Jeg mener ganske nøkternt at hvis folk

vil innvandre til Norge er det en sak som det ikke skal brukes norske skattepenger til.

Mange av innvandrerne har hatt hus/leilighet, verdier, klær osv. der de kommer fra. Selv om de vet at de får norske skattepenger til etablering i Norge, kan de da ikke bare ha gitt bort det de reiste fra i hjemlandet? Innvandrere må selv betale det det koster, og ikke bare flybilletten.

Stat og kommune leter med lys og lykte og stor oppfinnsomhet etter nye måter å øke skattene på. Samtidig melder lokalpressen at bare i Hamar må seksti personer kastes ut av sine hus/leiligheter på grunn av vanskelig økonomi. Hvem står klar til å skaffe dem penger til hus?

Landet har ikke råd til denne liberale innvandringspolitikken: «Får du ikke arbeidstillatelse, meld deg da som flyktning, så skal vi skaffe deg det du trenger, av norske skattepenger.» I iranernes svar i lokalpressen forklares gjenforeningen på denne måten: (sitat) ...ektefelle og foreldre som har bodd fra hverandre i tre-fire år eller kanskje enda lenger med drøm om den elementære rett, nemlig å gjenforenes med sine nærmere i et tryggere land, hvor de kan dra omsorg for hverandre og sine barn (sitat slutt).

Det er utvilsomt riktig at når to av familien har stukket av, at de andre vil drømme om den elementære rett å gjenforenes etc. Men det er ingen elementær rett at det skal betales av norske skattepenger.

Vi er alle tutet ørene fulle om fargerikt fellesskap, og glemmer at de færreste innvandrerne ønsker å bli norske. Fellesskapet består hovedsakelig i at de vil dele velferdssamfunnets goder. Men ellers fortsetter de å leve i sine egne samfunn, pleier sitt språk, sin kultur og sine skikker. Naturlig nok. Morsmålsundervisning for ungene deres betales over skole- og barnehagebudsjett. De har slett ingen planer om å bli nordmenn.

Mange av disse menneskene kommer fra en hardere virkelighet og har ingen skrupler med å utnytte vår «snillhet». Hittil har innvandringen ført til økt utførsel av penger og økt kriminalitet.

Vi har pakistanere nok til å fylle en middels stor norsk by. Pakistan er et demokrati med lovlige partier. Med innvandrerne fra den tredje verden har vi virkelig skaffet oss et fremmedelement med en helt annen historisk og kulturell bakgrunn. De formerer seg mer enn nordmenn. Per Borten kan få rett i det at om femti år er det like mange innvandrere i Norge som det er nordmenn. «Gjenforeningsprinsippet» gjør også sitt.

Pressen forteller oss om problemer i land der forskjellige befolknings-elementer står mot hverandre, tsjekkere-slovaker, tyrkereumenere, tyrkerekurdere, singalesere-tamiler. Når innvandrerne blir mange nok, kan de som i England forlange at undervisningen skjer på deres eget språk. Og hvorfor skal f.eks. undervisningen på Gamlebyen skole i Oslo være på norsk, når det bare er én norsk elev der blant pakistanerne?

Når de blir mange nok, vil de kreve at deres språk blir sidestilt med norsk, forlange at deres kulturelle egenart subsidieres og får den plass deres folketall tilsier. Selvsagt.

Våre politikere har uklokt og kortsynt og naivt tredd en innvandringspolitikk nedover hodet på oss som vi må betale med våre skattepenger og generasjonene etter oss med store sosiale og etniske vanskeligheter.

Vi ler når vi hører at departementet har gitt «norske» soldater lov til å bære turban. Kan slike «norske» soldater spise generalintendantens proviant? Hvor mange slags forpleininger i fengslene har det fargerike fellesskapet gitt oss?

For at denne liberale innvandringspolitikken skal få best mulig hjelp, betales innvandrorganisa-

sjoner av norske skattepenger! Dessuten er den alminnelige folke- meningen presset og påvirket av venstrekreftene med NRK i spissen, til dels av de samme som ikke ønsker fri vandring av arbeidskrefter i EF. Presset har vært så sterkt at de færreste aviser tør ta inn nøkterne vurderinger som denne.

Hamar, 22. mars 1991.

Anton Olstad.